

Enciclopèdia misteriosa dels

Éssers diminuts

Alicia Casanova

Fernando Falcone

Nota de la doctora Caterina Plum als lectors

Benvolguts nens i nenes,

Aquesta enciclopèdia que teniu a les mans és només una petita mostra de la infinitat d'éssers diminuts que habiten en tots els racons del planeta. Des de la meva infància, he observat aquests éssers diminuts amb fasciació. Animada per l'ambició de catalogar-los, vaig llegir tots els llibres, vaig viatjar per tot el món, em vaig dedicar a totes les arts i vaig estudiar totes les ciències.

Al llarg de la meva vida he tingut una infinitat d'encontres amb éssers diminuts: alguns són curiosos; d'altres, simpàtics i divertits, i n'hi ha que són veritablement horripilants. Per tot això, he dedicat el meu temps a descriure'ls i a catalogar-los.

Però n'hi ha més, amigues i amics, molts més: éssers diminuts que no veiem, que ni tan sols imaginem, de diferents classes i espècies. Avui, des d'aquí, des del meu despatx ple d'antics documents, i amb la lupa a la mà, us animo, benvolguts nens i nenes, a investigar i descobrir noves espècies d'éssers diminuts.

Doctora Caterina Plum
Experta en zoologia i botànica màgiques

La fada de la cambra de bany

Mida: la d'un mosquit.

Alimentació:
tota mena de cosmètics,
sabons i cremes.

Color de pell:
transparent amb
reflexos blaus.

Reproducció:
a l'aigua, per bombolles
de sabó.

Aquestes minúscules fades habiten a les nostres cambres de bany amb total tranquil·litat, campant al seu aire pel lavabo, la banyera, els armaris, etc. S'aprofiten de la seva mida petita per ser imperceptibles a l'ull humà, raó per la qual van d'un lloc a l'altre sense dificultat i desapareixen amb facilitat darrere de qualsevol objecte.

Habitualment, s'amaguen darrere dels envasos de sabó, i són molt ràpides quan han de canviar de lloc.

Quan estem tranquil·lament a la banyera, gaudint d'un bany d'escuma relaxant, és convenient fixar-se bé en les bombolletes que forma el sabó. En aquest instant, és molt possible veure-les dins d'una d'aquestes bombolletes, cargolant-se de riure i ballant a ritme de vals (els encanta *El Danubi blau*).

Normalment no són fades que molestin els humans dins del lavabo; el problema ve quan la fada es queda tota sola, cosa que, com és normal, passa cada dia. Quan es troba sola, s'avorreix d'allò més i comença a fer-ne de les seves.

Es beu les ampolles de xampú com si fossin pots de llet condensada, especialment si són d'aquells de color rosa que semblen de maduixa. I després, tu vas tan confiat a posar-te el xampú i, és clar, no en queda ni una gota.

Per si no fos prou, destapa els tubs de la pasta de dents i els prem repetidament fins a escampar la pasta per tot el lavabo. (No se sap ben bé d'on treu tanta força.)

Després, agita la crema d'afaitar i fa grafits increïbles per les parets i els sostres. I ja, per acabar, i a ritme de vals, desenrotlla tot el paper higiènic pel terra del bany i crea uns dissenys molt especials. Total, que el deixa fet un desastre.

Aquestes fades no solen sortir de la cambra de bany, perquè són força solitàries i no necessiten la companyia de ningú, però, de vegades, senten «nostàlgia» i van a visitar les seves cosines de l'aiguera de la cuina.

El follet del supermercat

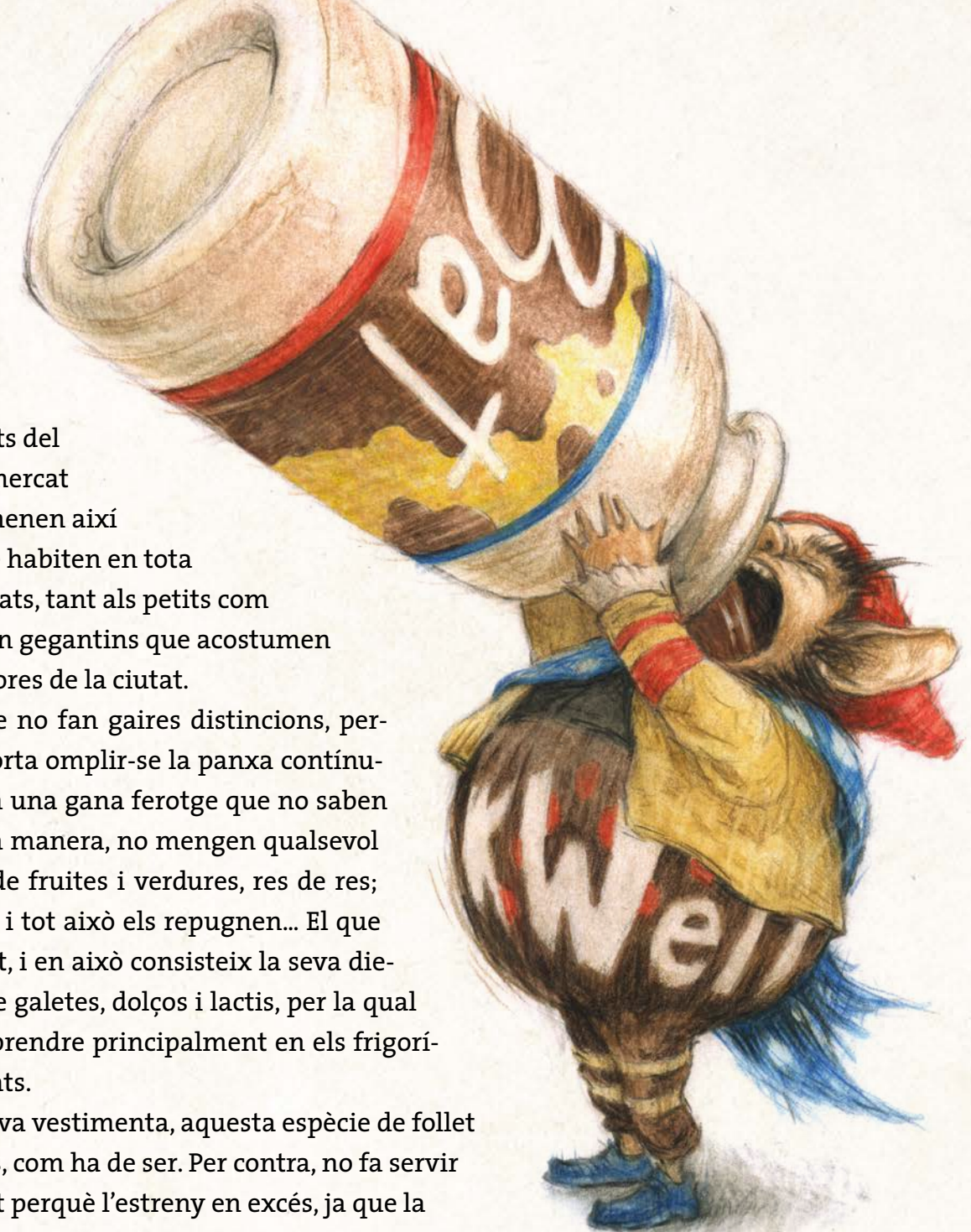
*Alimentació: gelats, iogurts,
pastissos i altres dolços.*

*Color de pell:
beix molt clar,
per camuflar-se.*

*Indumentària: disfressa
creada amb etiquetes de
diverses laminadures.*

Mida: aproximadament la d'una galeta.

Els follets del supermercat s'anomenen així perquè habiten en tota

mena de supermercats, tant als petits com als grans, aquells tan gegantins que acostumen a instal·lar-se als afores de la ciutat.

La veritat és que no fan gaires distincions, perquè només els importa omplir-se la panxa contínuament, ja que tenen una gana ferotge que no saben com calmar. De tota manera, no mengen qualsevol cosa. Per exemple, de fruites i verdures, res de res; les carns, els peixos i tot això els repugnen... El que els agrada de veritat, i en això consisteix la seva dieta, són tota mena de galetes, dolços i lactis, per la qual cosa els podem sorprendre principalment en els frigorífics dels supermercats.

Pel que fa a la seva vestimenta, aquesta espècie de follet porta barret i botins, com ha de ser. Per contra, no fa servir cinturó, segurament perquè l'estreny en excés, ja que la seva panxa és força prominent, de tant com endrapa, el molt golafre.

Tampoc els colors i els dissenys que utilitza en el seu vestuari són gaire típics. La necessitat d'adaptar-se al fred de les neveres del supermercat, i de camuflar-se entre els aliments, l'obliguen a vestir amb barret de llana, bufanda i abric, i tot estampat amb les diverses etiquetes dels productes més habituals que hi venen.

Sol amagar-se molt bé darrere de les ampolles de llet i de batut, darrere dels sucus o entre els iogurts. També acostuma a fer-ho darrere dels envasos de gelats, que és una cosa que el torna boig. L'encarregat del súper del meu barri ha hagut de precintat el gelat de xocolata amb cinta americana, i, tot i això, cada dia se'n troba algun a mitges.

Aquests follets són molestos per als treballadors del supermercat per les bromes pesades que els fan contínuament: canvien les coses de lloc, obren les capsas de galetes i les deixen buides, es mengen els iogurts, i la xocolata!, vessen la llet... Són insuportables. Els pobres treballadors es passen l'estona arreglant les seves entremaliadures i fent hores extres.